

Cuộc Hành Trình của Jane

Bài của Jessica Larsen

Dựa trên một câu chuyện có thật

New York, Hoa Kỳ, năm 1843

Jane Manning nhìn theo chiếc tàu trôi từ bến cảng ra Hồ Erie. Bà cảm thấy như những giấc mơ của bà đã trôi đi với chiếc tàu đó.

Mới chỉ một năm trước đây, bà đã gia nhập Giáo Hội Các Thánh Hữu Ngày Sau của Chúa Giê Su Kỵ Tô và quyết định ra đi với Các Thánh Hữu khác ở Nauvoo. Mẹ của bà và bảy người khác trong gia đình đã đi cùng với bà xuống Kênh Đào Erie tới Buffalo, New York. Nhưng ở Buffalo, họ không được phép lên tàu vì màu da của họ.

Em trai của bà, Isaac, hỏi nhỏ: “Chúng ta làm gì bây giờ?”

Câu hỏi vang lên trong không khí giá lạnh. Nauvoo vẫn còn cách 800 dặm (1.287 km) nữa. Họ có thể bỏ cuộc và quay về nhà, hoặc cố gắng đi sau. . . .

Nhưng Jane không thể chờ được! Bà biết Sách Mặc Môn là chân chính. Một lần nữa, Thượng Đế đã

phán cùng các vị tiên tri. Bà cần phải đến Nauvoo với gia đình của bà.

Jane so vai và nhìn về phía tây: “Chúng ta đi bộ vậy.”

Và họ đã đi bộ. Cho đến khi giày của họ rách tả tơi. Cho đến khi chân họ bật máu và họ phải cầu nguyện để được chữa lành. Đôi khi họ ngủ ở bên ngoài, và băng giá dày đặc đến nỗi tưởng chừng như tuyết đang rơi. Một số người hăm dọa bắt họ vào tù, vì nghĩ rằng họ đã trốn cảnh nô lệ. Những người này không biết rằng gia đình Manning là một gia đình da đen tự do. Và họ vẫn đi bộ cùng hát những bài thánh ca để thời gian trôi qua.

Họ đi đến gần Nauvoo khi họ đi tới một con sông.

Isaac nói: “Không có cây cầu.”

Jane gật đầu: “Vậy thì chúng ta sẽ phải đi bộ qua đó.” Khi bà bước xuống sông, nước lên đến mắt cá chân của bà. Bà từ từ nhích về phía trước. Nước cuộn cuộn quanh

đầu gối bà rồi dâng lên khỏi chỗ thắt lưng bà. Đến lúc bà đi đến giữa dòng suối thì nước bắt đầu lên tới cổ bà! May mắn thay, sông không sâu hơn nữa, và tất cả những người trong gia đình Manning đã vượt qua sông an toàn.

Cuối cùng họ đến Nauvoo. Jane có thể nhìn thấy bức tường đá vôi xinh đẹp của Đền Thờ Nauvoo trên một ngọn đồi nhìn ra thung lũng. Mặc dù vẫn chưa hoàn tất nhưng vẻ đẹp của đền thờ cũng làm cho bà kinh ngạc. Có người đã chỉ cho họ đi đến ngôi nhà nơi mà Tiên Tri Joseph đang sống.

Một người phụ nữ cao lớn, tóc đen đứng ở ngưỡng cửa. Người ấy gọi: “Vào đây, vào đây! Tôi là Emma Smith.”

Bà đã không nhớ rõ điều xảy ra vài phút sau đó. Jane đã gặp

Vị Tiên Tri, và ông đã kê những chiếc ghế

quanh phòng cho tất cả mọi

người trong gia đình Manning ngồi. Jane ngồi xuống ghế với lòng biết ơn và lắng nghe khi Joseph giới thiệu họ với tất cả mọi người ở đó, kể cả người bạn của ông là Bác Sĩ Bernhisel. Rồi Joseph quay sang Jane, ông hỏi: “Chị là người đứng đầu nhóm nhỏ này, phải không?”

Jane đáp: “Thưa ông vâng ạ!”

Joseph mỉm cười. “Xin Thượng Đế ban phước cho chị! Bây giờ tôi muốn nghe về chuyến đi của chị.”

Jane kể về các bàn chân bị thương của họ và ngủ trên tuyết cùng băng qua sông. Mọi người yên lặng lắng nghe. Bà kết luận: “Nhưng cũng không khủng khiếp lắm đâu. Chúng tôi vừa đi vừa hân hoan, hát các bài thánh ca và cảm tạ Thượng Đế về lòng nhân từ và thương xót vô hạn của Ngài đối với chúng tôi, trong việc ban phước cho chúng tôi, bảo vệ chúng tôi, và chữa lành đôi bàn chân của chúng tôi.”

Jane Manning sống với Emma và Joseph Smith trong vài tháng. Bà kết hôn với Isaac James, và họ là một trong những người định cư đầu tiên ở Thung Lũng Utah. Bà luôn luôn là tín hữu trung thành của Giáo Hội mặc dù bà đã có nhiều thử thách. Khi bà qua đời vào năm 1908, Chủ Tịch Joseph F. Smith (1838–1918) đã nói chuyện tại tang lễ của bà.

Mọi người đều im lặng trong một giây lát. “Bác sĩ nghĩ gì về điều đó vậy?” Cuối cùng Joseph nói và đập khê lên đầu gối của người đàn ông. “Đó là đức tin, phải không?”

“Nếu đó là tôi, thì tôi sợ rằng mình đã bỏ cuộc và quay trở về nhà mình rồi!” Bác Sĩ Bernhisel thừa nhận.

Joseph gật đầu, quay lại Jane và gia đình của bà và nói: “Xin Thượng Đế ban phước cho các anh chị em.

Các anh chị em là bạn tôi.” ■

Tác giả hiện sống ở Texas, Hoa Kỳ.

